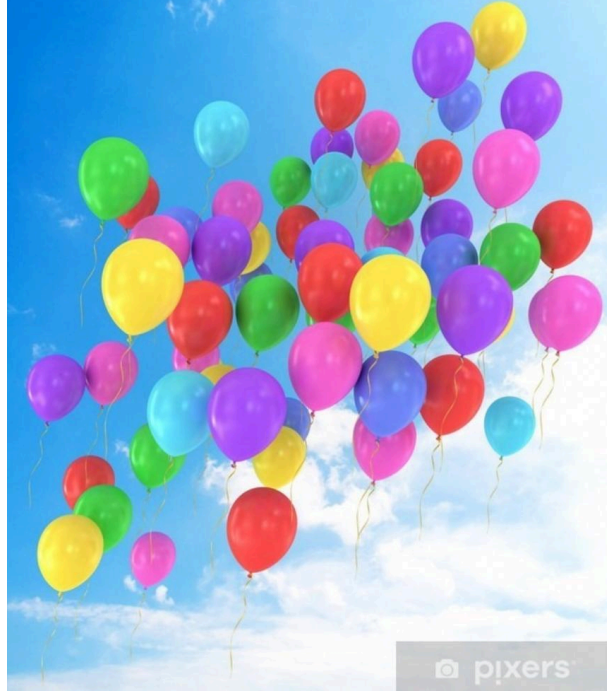

Kısaca Ben İnsanım Ve Yaşıyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ocak 2026

Bir mucidi olmalı mıydı s/onsuzluğun ve rehabetin çörelendiği çöl benzeri yüreklerdeki kum fırtınası... İzahı var mıydı sahiden de çalmayan notaların gel gör ki melodisi tırmalarken kulakları. Haz değildi iştiğal olduğum sadece hası olmak insan ve o derin hassasiyet... Tozu dumana katan varlığım sancılandığımdan çok önce ve bilmediklerim ya da bilmezden gelindiğim yoksa ben miydin bilinmesini istemediğim? İyi de içimde ne mahzen vardı ne de karanlık çünkü ben ilk günden bu yana insan olmaya insan kalmaya programlanmıştım ve işte çöken o sistem. Çökük olmadı asla omuzlarım ben sadece çömeldim. Ne zehir oldum ne zehir içtim ne de saçtım çünkü zezem suyunun lezzetine ve ihtişamına kapılmıştım bir kere... Muallime olduğum yıllar. Öğrenci olmaya meylettiğim ömür. Aşkın izahı ve de. Şarlata yalancı âşıklar. Kekeleyen kumru. Bense çiçektim ama en çok da ezdikleri daha doğrusu ezmeye meylettikleri ve işte dikenlerimi kendime batırdığım kadar da melekler suladı toprağımı ne zamanki solacak gibi olsam yağmur yağdı tüm haşmeti ve içime çektığım rahmeti ile. Kurak topraklarda büyümedim.

Sulaktı benim gönlüm.
Asla rehavete kapılmadım.
Ne rivayettim ne de yalan.
Ne de ihanet ettim kâinata ve kendime.
İtibar ettim kim olursa olsun:
Büyüğüm olsun küçüğüm olsun.
Okumuşu okumamışı çünkü ben insan olarak doğmuştum ve insan kalmaya yelken açmıştım kendimi bildim bileli.
Kurusıki ateş ettiler.
Öldüm.
Mermiler yağdırdılar ruhuma.
Yeniden doğdum.
Kavisli bir yol ve aralıksız şerit değiştirenler.
Umurumda olmadı ve kim olursa olsun karşımdaki inandım ve yüreğime aldım.
Yüreğim hangardı.
Yüreğim aydınlık.
Mahşeri kalabalıkta insanlar birbirini eziyordu ve ne yazık ki de hemcinslerim çünkü cinsi latif olmakla iştiğal iken onlar kapış kapış kundaklıyor ve kucaklıyorlardı tüm bakım ve güzellik ürünlerini:
Peki, ben ne yaptım?
Amfilerde dirsek çürüttüm ama yetmedi.
Bin yaşıma geldim hala çocuk gibi kitap defter peşinde koştum ve yazdım ve okudum ve bilgiye sığındım öncesinde Rabbime.
Bildiklerim yetmiyordu daha çok öğrenmek ve bilmek istedim bu sefer öyle bildirilere maruz kaldım ki teknoloji çağında ve çılgınlığında...
Ardı arkası kesilmeyen mesajlar...
Çarpık ve düşük cümleler.
Engel koydum insanlığımıza engel olmak isteyen kim ise.
Sonra da başkaları engelledi beni.
Ama engelleri aşmayı bildim ve koştum ve coştum...
Doruğunda gezindim duyguların ve ben en çok da beynimi sevdim:
Mademki en büyük sermayem idi beynim...
Algılarım hep açık kaldı.
Bazense türbülansa girdim.
Uçak düştü.
Bense kopilottum.
İdare bende olmasa bile ve hükmedene, bahşedene taptım sadece...
Direkt konuşlu olduğum tüm gerçekler.
Kanaviçe sözcükler.
Annem dikiş dikti ben okudum.

Annem evi topladı bense bilginin peşinde.

Bazense meylettim iş güç yapmaya ufacık boyumla ve elimde toz bezi nasıl da mutluydum sehparın tozunu alırken ama o kadarda kaldım tozlanırsa bile yeniden annem vermedi toz bezini bana sadece elini verdi ve yüreğini ve tüm ama tüm sevgisini.

Yemek yapmayı ise yeni öğrendim ve bol bol yemek yaptım hasta yatağında yatan rahmetli anneme: Önceleri yiyordu sonra az yemeye başlamışken ve derken hiç yememeye en son ise ben yedirdim son lokması olduğunu da bilmezken...

Tam da yemek yapmayı öğrenmiş ve tüm ev işini de hatmetmişken...

Gidenle gidilmiyordu ama bunu böyle bilmezdim:

O gitti ve geride kimler kalmadı ki?

En başta ben kaldım.

Ama yalnız değildim ve gidemediğim için ardından nasıl da şaşkındım.

Rahmetini...

Merhametini...

Sevgisini...

Şefkatini asla esirgemeyen yücelerin Yücesi bir Rabbim vardı çünkü...

Günbegün büyüyen bir aşk ile sevdalandığım yüce Mevla'm.

Yeni terimler öğrendim yeni duygular ve yeni insanlar tanıdım hem sevebileceğim hem de kendimi daha da coşkuyla kucaklayabildiğim...

Ve de önceden tanıdığım sevdiğim dostlarım, arkadaşlarım...

Biteviye örseleyenler ve tartaklamaya meyletmişler de vardı elbette burunları uzun kuklalar...

Kinleri ile saf tutanlar af edilmenin uzağında ve merhametten insanlıktan nasibini almayanlar...

Umarsızdım artık.

Mademki donanımlı idim.

Bir o kadar aciz bir beşer ve gücü Allah'tan...

Boş vermiş filan olmasam da boş vermem gerekenler vardı baş edemediğim değil Rabbin baş edeceği ve de ettiği...

Farkındalık yeti' m.

Algılarım.

Beyin gücüm.

Ve çocuk kalbim.

Umudum pekişen...

Sahip çıktığım tüm değerlerim hem maddi hem manevi anlamda korumaya ant içtiğim ve koruduğum ve de tarafınca Rabbimin korunduğum...

Vakti gelmeyen ne varsa...

Vaktini dolduranlar ve de...

Bana tanınan v/akit.

İç sesim ise çığırktan dış sesle muhatap olmamak adına direndiğim ve dayandığım o şarlatan cazgır dış ses.

Muallimesi olduğum ömrün ve tüm bildiklerim ve bilinmeze olan merakım belki de bilmemem gerekenleri bana sunmazken yüce Yaratan.

Mademki O, ol, demişti ve de diyecek...

Nasıl ki: O, idi Hünkârım ve hükümrânlığında yüce Rabbimin, tüm canlıların şerrinden yine ve sadece O'na sığındığım ve tek Sığınağım...

Kısaca...

Ben yaşıyordum.

Yaşarken ve görüp de duyarken hayata dört elle sarıldığım kadar da severken hayatı ve kendimi...

İçim içime de sığmazken ve her şeye rağmen:

Ayakta kaldığım kadar da şükrettiğim ve sabrımı da katkı ettiğim kadar yaşama sevincime...

Çünkü ben gerçektim.

Çünkü ben gerçek bir insan ve gerçekçiydim.

Kısaca ben insandım ve de insan kalmaya ve yolumdan sapmamaya ant içmiş...